

Γνωρίζοντας όμως από κοντά τον Γεφτουσιένκο βγάζει κανείς κι' άλλα συμπεράσματα. Πώς για παράδειγμα, ποτέ δεν είσαι σίγουρος, και ποῦ φαίνεται ὅτι κι' ὁ ἴδιος δεν εἶναι καθόλου σίγουρος, πότε εἶναι ἀπόλυτα εἰλικρινής και πότε ἡ εἰλικρίνεια του εἶναι μπλεγμένη με κάποια προσπίδηση με ἕνα παιδικό ἐγωῖσμό και μιά ὅπως διόλου ἔντεχνη φιλαρέσκεια.

" Ἀγαπῶ τὸν λαό, ^{λέει} αγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους, κι' ὅμως εἶναι στιγμές πού νιώθω φοβερά μόνος. Δεν μπορεῖτε νά φαντασθεῖτε πόσο δύσκολο πράγμα εἶναι νά προσπαθεῖς διαρκῶς νά διατηρεῖς τὸ ἴδιωμα πού ἐσύ ὁ ἴδιος ἔφτιαξες. Χρειάζεται χέχ συνεχές τέντωμα τῶν νεύρων, συνεχές ἀνέβασμα τῆς ποιότητος τῆς δουλειᾶς σου. "Ὅτι γράφω τό περιμένουν ὅλοι με φακούς και ~~παι~~ μικροσκοπία. Ἀλλοῖμ ν' μου ἂν ἡ ἔμπνευση με ἐγκαταλείψει ἔστω και μιά στιγμή. "

"Ὁ ἄσπονδος" φίλος του, ὁ Ἀντρέϊ Βορνεσένσκη, τὸ ἄλλο χαϊδεμένο παιδί τῆς σοβιετικῆς ποίησης, ὁ λεπτεπίλεπτος διανοούμενος με τὸ ~~xxxxxxxxxx~~ καλόβολο ~~xxxxxxxxxx~~ χιούμορ, ποῦ λέεγε σέ μιά πρόσφατη συνάντησή μας, μ' ἕνα κάπως πονηρό γέλασι. "Θαυμάζω τὸν Ζιένια. Θαυμάζω τὴν ἱκανότητά του νά ἀκροβατεῖ, νά κρατᾷ μιά τέτοια ἰσορροπία στή ζωὴ του. Ἄ μιλά γι' αὐτάποῦ θέλει νά μιλήσει, νά μὴ λέει οὔτε λέξη περισσότερο, οὔτε λέξη λιγότερο. "

"Ὡς σ' ἐμᾶς, ὁ Γεφτουσιένκο πῆρε μιά ἄλλη διάσταση πρὸς ἀνθρώπινη, ἴσως παρακωλούουσα ἐκεῖ στή Δερύνεια, σὲ σύλλογο πού τὸν εἶχαν καλέσει ~~xxxxxxxxxx~~ "Ἐβρεχε, θυμᾶμαι, και τὸ παλιό σπίτι ἔστατε, ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Σημασία δὲν ἔδωσε. Πριγύρω μας ἦταν ἀπλοῦ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, ἐργάτες ὅ, περισσότεροί μ' ἐ τὰ σημάδια τοῦ μόχθου στὸ πρόσωπο και στὰ χέρια. Σχεδόν ὅλοι πρόσφυγες ἀπ' τὴν Ἀρμόχωστο. Ἄνιωθε τὸ φράγμα τῆς γλώσσας νά τὸν πνίγει, ἤθελε νά πιᾶσει κ' ὑβέντα μᾶλτούς τοὺς ἀνθρώπους, ν' ἀκούσει τὰ βάσανα τους, κι' αὐτοῖ ἤθελενα τόσο νά τοῦ τάποῦν. γέλος δὲν ἄντεξε, σηκώθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλει με τὰ μάτια του γεμάτα δάκρυα. Δίγο πρὸς κεί ἡ Ἀρμόχωστος, βουβή ἔρημη, δὲ τούδινε μερικὲς ὥρες ἀργότερα τὴν ἔμπνευση γιὰ τὴν Περιστερώναχη. Κι' ἐκεῖ στὸ σπίτι τοῦ Πάυλου τοῦ Διασίδη, στὴν Ποιακιλερή, με τὰ φύδια του δεμένα, τὰ χεῖλη σφιγμένα, ἀκουγε, ἀκουγε. ^{ἰσχυρὸν ἢ Παιζῶν} Κι' ὅταν ὁ γέ, ὁ Πάυλος με τρεμάμενα χέρια ἄρχισε νά ^{ἰσχυρὸν ἢ Παιζῶν} παίζει τὸ πιθκιούλι του, ~~xxxxxxxxxx~~ ~~xxxxxxxxxx~~ τὸ βλεπες πὼς χρειαζόνταν προσπαθεῖα νά συγκρατηθεῖ.

"Κεῖ ὅμως πού πραγματικᾶ με ἐξέπληξε ἡ διαίσθηση τοῦ Γεφτουσιένκο, ἦταν στὸ πὼς μπόρεσε νά δεῖ μέσα στίς τόσο λίγες μέρες τῆς παραμονῆς του, και τὴν ἄλλη Κύπρο, αὐτὴ πού ὅσο νᾶναι, προσπαθοῦμε νά τὴν κρύψουμε ἀπὸ τὸν ξενιτέπισκέπτη, γιὰ νά μὴν προσβληθοῦμε. Ἡ ἄλλη Κύπρος, ^{ἡ Κύπρος τῶν Ὀλβίων} με τὰ χαρτοπαίγνια και τὸν πλουτισμό, με τὴν ἀδιαφορία στὰ κοινά δεινά ~~xxxxxxxxxx~~ πού κινεῖται στὴ γλυστερὴ ἐπιφάνεια τῶν γεγυδίων, και πού ὑπῆρξε τὸ προῶμι γιὰ τὴν δημιουργία τῆς ἀντίδρασης. Τόσο εὔστοχα και στοχαστικᾶ δὲν θά μποροῦσε κανένας κύπριος ποιητῆς νά δώσει αὐτὴ τὴν ἄλλη Κύπρο, ὅσο τὴν ἔδωσε ὁ Γεφτουσιένκο, παραβάλλοντάς τὴν με τὴν προσφυγιά

